

Sygn. akt V Ga 95/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: Zbigniew Chmielewski, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w O.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku S. R.wO. z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt V GC 1552/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135,00 (sto trzydzieści pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku powodowi do dnia zapłaty.

Sędzia Zbigniew Chmielewski Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 95/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2020 roku (sygn. akt V GC 1552/19) S. R. w O. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. kwotę 2.930,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.172,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od powoda oraz pozwanego odpowiednio kwoty 251,54 zł oraz 961,33 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo oraz pośrednio co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zarzucając orzeczeniu naruszenie przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. oraz 227 k.p.c. oraz art. 230 w zw. z art. 227 k.p.c., a ponadto art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. Autor apelacji obszernie uzasadnił wniesiony środek odwoławczy oraz przedstawił liczne argumenty, które w jego ocenie skutkowały zasadnością wniesionych zarzutów. Na podstawie powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje wraz z odsetkami według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota wniesionego środka odwoławczego, pomimo wskazania zarzutów odnoszących się zarówno do przepisów proceduralnych, jak i materialnych, sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez S. R. oraz oceny prawnej tych ustaleń.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostał wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Wbrew twierdzeniom zawartych w motywach wniesionego środka odwoławczego, w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Sprowadzała się ona w istocie do innej niż przyjęta przez ten Sąd oceny zgromadzonych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń, jednak skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji mogącej świadczyć o błędach popełnionych przez Sąd I instancji w zakresie oceny dowodów. S. R. prawidłowo procedował w przedmiotowej sprawie i nie dopuścił żadnego z zarzucanych mu uchybień. Zarówno poczynione przez ten Sąd ustalenia, jak i dokonane oceny, Sąd Odwoławczy podziela w pełni i przyjmuje za własne (art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c.).

Istota środka odwoławczego, pomimo licznych i obszernie uzasadnionych zarzutów odnoszących się zarówno do przepisów prawa materialnego, jak i procesowego, polegała na próbie podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń, jak i ich oceny prawnej – a konkretnie ceny naprawy pojazdu po zaistniałej szkodzie.

Sąd odwoławczy, korzystając z całego materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji, dokonując własnej oceny wyników tego postępowania, a w następstwie tej oceny również stosownych ustaleń faktycznych uznał, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe. Ustalenia S. R. odpowiadają analizie zgromadzonych dowodów. Tym samym należało uznać, że Sąd I instancji prawidłowo oraz dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i orzekł na podstawie wszystkich zaofiarowanych przez strony dowodów, dokonując trafnej ich oceny. Ocena wiarygodności i mocy dowodów została przeprowadzona w granicach przysługującej Sądowi I instancji z mocy art. 233 § 1 k.p.c. swobody osądu. Wbrew stawianym zarzutom S. R. nie dopuścił się naruszenia powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, na podstawie których wyciągnął właściwe wnioski, dające podstawę do uwzględnienia żądania pozwu.

W ocenie S. R. – którą to ocenę S. O. w pełni podziela – kierując się opinią biegłego – należało przyjąć, że uzasadniony koszt naprawy wyniósł 52.050,02 zł, przy założeniu oznaczenia stawki za roboczogodzinę w wysokości 150,00 zł (zamiast 120,00 zł wskazanych przez biegłego). Zastosowanie przez powoda stawki w wysokości 170,00 zł/rbg było zawyżone, bowiem stawka tego rodzaju nie występowała w warunkach rynkowych (nawet w (...) V.). Czas naprawy

określony przez biegłego na naprawę podłogi tylnej (8 godzin) był czasem usprawiedliwionym i ocenę tę S. O.w pełni podziela.

W związku z powyższym S. O., na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

sędzia Zbigniew Chmielewski sędzia Małgorzata Tomkiewicz sędzia Maciej Rzewuski (del.)